

pozdější změny soupisem přihlášeného stavu majetku pozemkového byly oznámeny poz. úřadu. Z předpisů těchto jest zřejmo, že povinnosti soupisové jest vyhověno jen tehdy, když soupis vyhotovený řádně dle vzorů připojených k cit. nařízení byl podán u příslušného stpú.

§ 9 cit. nař. ohrožuje trestem již pouhé nesplnění soupisové povinnosti ve lhůtě nařízením stanovené, stačí tedy k založení skutkové podstaty činu již pouhý fakt, že st-lka povinnosti včas nevyhověla, netřeba ke skutkové podstatě zlého úmyslu, takže trestu podléhá již pouhé neuposlechnutí.

Nepopírá-li st-lka, že nepodala soupisu u stpú ve lhůtě stanovené § 5 cit. nařízení, jsou námitky pod č. 4 a 5 uplatňované, jak dovozeno, bezdůvodné.

ad 6. Ježto šlo o okolnosti vesměs nerozhodné, nemůže jejich opomenuté vyšetření zakládati vytykané vady neúplnosti řízení a porušení předpisu zákonného

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou ve všech směrech.

č. 2663.

Pozemková reforma: Stát. pozemkový úřad jest oprávněn požadovati na vlastníku zabrané půdy různé výkazy a údaje o majetku tom v předloženém soupise neobsažené, jen pokud jich potřebuje k vyšetření a uvedení v patrnost majetku zmíněného, k provedení soupisu a zpracování katastru zaměstnanců na majetku tom a k řádnému výkonu dozoru na něm.

(Nález ze dne 19. září 1923 č. 15.561.)

Prejudikatura: Boh. 2490 adm.

č. 2664.

Pozemková reforma: Osoba hospodařící na zabraném majetku pozemkovém nemá vůči stát. pozemkovému úřadu právního nároku na to, aby tento úřad, vede-li si vnucený pachtýř liknavě při obdělávání půdy do vnuceného pachtu dané, půdu tu pachtýři odňal a přidělil osobě jiné.

(Nález ze dne 19. září 1923 č. 15.601.)

Věc: Firma »Cukrovar bratří M.« v U. O. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o přiděl půdy do vnuceného pachtu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím z 1. února 1921 uložil žal. úřad st-li, aby přenechal legionářům z obce N. do vnuceného pachtu 45 měr půdy, a to zatím z pozemku »Dolní pole«. Zároveň podotkl úřad, že vyzývá osp-ou, aby odňala půdu oněm vnuceným pachtýřům, kteří na přidělené jim půdě špatně hospodaří, a v případě, že tímto způsobem získáno bude dosti půdy pro krytí potřeby legionářů, aby tuto drobným pachtýřům odňatou půdu přidělila legionářům na výměnu za pozemek »Dolní pole«.

Na tomto rozhodnutí svém setrval úřad i ve svých dalších výměrech z — — —.

Ježto provedení revise a odnětí půdy drobným pachtýřům naráželo na potíže, jednáno bylo mezi stranami o dohodu v tomto sporu, aniž docíleno bylo konečného urovnání sporné záležitosti.

O žádosti st-le, aby ona výměna pozemků konečně byla provedena, a podání svazové odbočky legionářů v N. domáhajících se toho, aby jim »Dolní pole« na další léta v pachtu bylo ponecháno, ježto nedostalo se jim jinakého přidělu za toto pole, prohlásil st-pú, že příkaz jeho z 1. února 1921 a úmluva z 6. března 1922 staly se bezpředmětnými následkem toho, že zákonem z 13. července 1922 č. 214 Sb. byl vnučený pacht, uzavřený dle § 63 na dobu kratší než šestiletou, obnoven na další dobu pachtovní až do úhrnné doby pachtovní šestileté.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: — — —

Vzhledem k obsahu stížnosti jest uvážiti, zda z dřívějších rozhodnutí správního úřadu, na nichž jedině st-l nároky své buduje, ponechává stranou dohodu, o níž úřad ve svém rozhodnutí se zmiňuje, vzešel st-li nárok na to, aby úřad revisi pachtu provedl, nedbalým pachtýřům půdu odňal a ji pak legionářům za »Dolní pole« vyměnil.

Nss neshledal, že by st-li nárok takový příslušel.

Zákon sám nedává osobě hospodařící na zabraném majetku právního nároku v ú č i s t á t n í m u p o z e m k o v é m u ú ř a d u, aby tento úřad v případě, že vnučený pachtýř při obdělávání spachtované půdy liknavě si vede, odňal půdu onu vnučenému pachtýři a přidělil ji osobě jiné. Z toho plyne, že na splnění oné resolutivní podmínky se strany úřadu, pokud spočívá v provedení revise vnučeného pachtu a odnětí pozemku vnučeným pachtýřům pro nedbalé hospodaření na nich, nepřísluší st-li ze zákona vůbec právní nárok, takže splnění její jest závislé pouze na vůli st-pú-u a ovšem i na právní obraně vnučených pachtýřů, jimž půda se odnímá.

Z dřívějších rozhodnutí st-pú-u mohl st-l nabýti nejvýše podmíněného nároku na to, aby úřad, jestliže na základě provedeného řízení s pachtýři, kteří půdu v ustanovené jím lhůtě nezorali, dosáhne odnětí půdy těmto pachtýřům, použil odňaté půdy k záměně pozemků dle dřívějších svých rozhodnutí, nelze však z rozhodnutí těch konstruovati nárok st-le na to, aby st-pú také zamýšlenou revisi provedl a půdu liknavým pachtýřům odňal.

Nemá-li st-l vůbec nároku na to, aby úřad provedl zamýšlenou revisi vnučených pachtů, pak odpadá řešení otázky, zda jest správným názor úřadu, že zákon z 13. července 1922 č. 214 mu brání v provedení zamýšlené revise, neboť ať úřad upustil z jakéhokoliv důvodu od provedení tohoto svého úmyslu, neporušil tím nijakého subjektivního práva st-lova, ovšem přivodil tím, že nastala jistota, že resolutivní podmínka, na níž vázán byl přiděl půdy legionářům, se nesplní, a že tedy přiděl stává se bezpodmínečným.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2665.

Školství. — Administrativní řízení. I. Při vnučeném nájmu bytu podle zák. č. 189/1919 v domě patřícím manželům jako